

Tarto kihhelkuna kaddonu kerriko oppetaja

Karl Heinrich Gehewe

wiimse ellopäiwa suwwel 1856. Saksamaal.

Tarto kihhelkuna rahwas leinawa parhilla weel omma kalliſt oppetajat Gehewe, ke Mai kuul 1856 Saksamale läts terwuſe-lättet otsma, koſt temma hennele loot abbi ſawat ütte tõbbe wasta, mes tedda jo mõnnikõrd haigewote päle olli mahhapandnu. Kui temmal ſe nõuw olli wõetu, ſedda reiſi ettewõtta nink temma koggodus ſedda kuulda ſai, ſis palſiwa kül mõnne hä ſõbra wasta nink ütliwa: „Ärge minge, armas oppetaja, wõerale male ärrakoolma; meie tahhame teid armoga nink holega kottun põetada nink kui Jummal teid ärrawõttap auſaste mahhamatta! Wäga halle olles, kui meie teid ennamb nätta es ſaas!“ Ehk kül oppetajal armas olli, neid ſõnnu kuulda; ſiski temma jäije omma nõwwo päle ſaisma nink koſtſe: „Laske mul minna, ſõbra, kohhe Jummal minno kutſup, ke ſedda lotuſt mo ſõame ſiſſe om pandnu, et ma wõeral maal terwes ſa nink terwelt

ſäält taggaſituſe.“ Kui temma omman kerrikun pärrameſt kõrda juttuſt üttel nink armoſõnnuga omma armſat koggoduſt jummalaga jät, ſis es olle kül ütteainuſtke kerrikun, kelle ſilma es olles zilknu nink ke es olles ſüddameſt Jummalat pallelnu, neide kalliſt hengekarjuſt omma hole nink kaitsmiſe alla wõtta nink jälle terwelt neide keskete taggaſijuhhatada. Ent Jummala nõuw ei olle meie nõuw nink temma tahtmine ei olle meie tahtmine. Gehewe es tulle taggaſi enge jät omma kerrikut läsjas pärra. Mitte ütſinda temma omma koggodus, enge ka wõera koggoduſe innemiſe, kea ſiin Tartun temma kerrikun omma olnu nink temma oppuſt kuuldnu, peijewa tedda kallis nink mälletawa tedda ſõameliko armoga. Sepärraſt arwame, et kigil, kea kalendrit luggewa, hämeel ſaap ollema, kui neil ſiin lühhidelt teedmiſt antas, märatſe temma wiimſe ellopäiwa omma olnu, nink lasſeme ütte kirja, mes temma läſkprowwa Tarto kõſtrile Luigile Saksakele om kirjutanu, Makeelde ümbrepantu ſiin kalendrin ärraträkkida. Seſamma kirri käüp nidade:

Ratkenhõweni mõiſan Labiawi lina lähhükeſen Preiſimaal 5. Aug. 1856.

Minno armas Luik!

Mul ei olle iks weel wõimalik olnu teile kirjutada nink nihäste teile kui meie armſale koggoduſele teedmiſt anda minno armſa perremehhe pärrametſiſt ellotundeſt nink wiimſeſt rahhopaigaſt. Osſaſt ma olli üttewärki reiſi pääl, osſaſt ni haige, et ma hädda pärraſt ennege harwaste ommile latſile jõudſe kirju ſata. Oh, armas Luik, minno ellokõrd om üllirasſe nink minno murrepäiwa ei tahha otſalõppe, kui Jummal ei wõtta minno päle armo heita, ni kui ta ſeniajjani mo ello eal immetaolikult mo päle om armo heitnu!

Kui ma pärrameſt kõrda teile kirjuti, ſis jo olli